

De duizend-en-een verhalen van Wim Vandekeybus

Damien Chapelle met op de achtergrond het doek waarop Vandekeybus en zijn zoon te zien zijn. © Danny Willems

Dit weekend ging in de KVS 'Monkey sandwich' in wereldpremière. Voor Wim Vandekeybus een beweging weg van de dans, recht in de armen van de film.

FILM/PERFORMANCE

VAN ONZE REDACTRICE

SARAH VANKERSCHAEVER

BRUSSEL | 'Ik doe graag sterfscènes.' De acteur aarzelt. 'Al ben ik verschrikkelijk bang voor de dood... Ik heb paniekaanvallen als ik aan het moment denk waarop het echt zal gebeuren. Het jaar, de maand, de dag, het uur, de minuut, de seconde. Het wordt erger naarmate ik ouder word. De afstand wordt korter. Mijn seconde nadert.'

In *Monkey sandwich* stelt Wim Vandekeybus de grote vragen over leven en dood niet in een choreografie, maar in een 'film-performance'. Doorheen een film die op een doek boven het podium wordt geprojecteerd en de haast simultane performance van de 21-jarige Damien Chapelle op scène, laat hij zijn acteurs de vraagtekens luidop plaatsen: is het doorheen het vertellen van verhalen dat we het bloed door onze aderen voelen razen? Is het als we een jong kind hoog op de palm van

onze hand laten balanceren, dat we de dood voelen rondsluipen? Maar ook: wanneer is een acteur nu het meest waarachtig? Als hij acteert? Als hij schreeuwt dat hij het bevel van de regisseur niet kan opvolgen omdat hij getraind is om 'te doen alsof hij mensen opeet, maar nooit echt'? De grootste belediging die in *Monkey sandwich* dan ook wordt uitgesproken, is 'je bent nep'. Het is een donkere scène waarop de vragen zich stellen. Op het podium ventilatoren, papieren zak-

ken verfrommeld tot katten- en poppenlijfjes, een waterbassin en een stalen paal. Damien Chapelle waart er rond. Naakt, een verward verhaal uitstotend over de avonturen van Toon Tellegens eekhoorn en mier. Vuur stokend, zijn gat verbrandend, duikend. Boven het podium het doek waarop lappen film vertoond worden. We zien er onder meer Jerry Killick van het Britse theatergezelschap Forced Entertainment en onze eigen Carly Wijs. Bij monde van de acteurs denkt Vandekey-

bus na over de leugen van het theater, over de relatieve grootsprakerigheid van het leiderschap en hoe we steeds op zoek gaan naar verhalen. Of strijden om spreek-tijd. Want we willen sporen nalaten, die langer leven dan ons verhaal op aarde.

Heerlijke tweespalt

Monkey sandwich verschilt danig van Vandekeybus' vorige werk. Was *Nieuw Zwart* een volbloed choreografie op een gitaarrif, dan is *Monkey sandwich* een filmperformance die schommelt tussen leugen en waarachtigheid. Verterbaarder door de filmische verhaallijn, maar even abstract in de associatieve montage en de performance van Chapelle. Die tweespalt is heerlijk. Zo tastbaar is het filmscenario van een regisseur die omgeving met verhalen probeert te begeistere, zo onwezenlijk zijn de korte interventies van Chapelle. Film en performance vormen een (kleine) spagaat die in hetzelfde punt eindigt: de logische montage breekt onder de druk van gedachtestromen en uiteindelijk wordt alles twijfel. We mogen als publiek ons eigen broodje aap samenstellen. Vandekeybus laat zijn twijfel als kunstenaar toe, zijn trots en kwetsbaarheid als vader (zijn zestien maanden oude zoon Iago krijgt een mooie rol) en zijn gulzigheid als verhalenverzamelaar. *Monkey sandwich* roept beklievende vragen op over wat zich op het podium afspeelt: een doek vol emotie en een scène die een los antwoord formuleert. Een nieuw verhaal over oude thema's. Ga kijken, gebruik je verbeelding en verbaas je over de energie die Vandekeybus in zoveel schoonheid wist samen te brengen.

Gezien op 6>9/10 in Vooruit, Gent. Daarna op tournee.

ONLINE
www.ultimavez.com